

VII ANIVERSARI DE LA BENEDICCIÓ ABACIAL
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
13 d'agost de 2007
Dt 10, 12-22, Ps 147

Avui, com molts de dies, tant d'entre setmana com els diumenges, hem llegit a la primera lectura un fragment de l'Antic Testament. Això, germans i germanes, és fruit de la renovació litúrgica que volgué el Concili Vaticà II. El Missal anterior al Concili tenia molta menys presència de lectures de l'Antic Testament; a més, entre setmana es repetien les lectures del diumenge llevat de quan se celebrava un sant o de les misses votives. L'Esperit Sant, actiu sempre en els concilis de l'Església, va portar els Pares conciliars a decidir que "la taula de la Paraula de Déu" havia de ser "preparada als fidels amb més abundància", que s'havien "d'obrir molt més els tresors bíblics, de manera que, en un determinat nombre d'anys", es llegís "al poble la part més important de la Sagrada Escripura" (*Sacrosanctum Concilium*, 51). I per tal de fer més entenedora la Paraula de Déu, el Concili volgué que la predicació no fos com una mena de parèntesi en la celebració i totalment desconnectada de la Paraula que s'havia proclamat. Per això disposà que es recuperés l'homilia "com a part integrant de la mateixa litúrgia" per tal que "a partir del text sagrat" fossin explicats als fidels "els misteris de la fe i les normes de vida cristiana" (*ibidem.*, 52). Hem, d'estar agraïts, doncs, per aquesta taula de la Paraula més ben parada en el missal y el leccionari promulgats pel papa Pau VI, i hem de mirar de treure'n profit per a la nostra vida espiritual i per a la nostra formació cristiana.

Una de les parts importants de l'Antic Testament és el llibre del Deuteronomi que estem llegint aquests dies. Es presenta com el testament espiritual que Moisès deixa al poble de la primera Aliança abans d'entrar en la Terra Promesa per exhortar-lo a ser fidel. El fragment d'avui se situa després que el poble d'Israel, sortit d'Egipte, havia caigut en la temptació de desobeir Déu, de voler reduir Déu a mida humana d'acord amb els propis gustos. El resultat va ser el vedell d'or. Però, Déu estimava massa el seu poble per deixar-lo fora de la salvació, a mercè de les forces del pecat i del mal. Per això, malgrat aquesta infidelitat, el perdonà. I va refer l'aliança en unes taules noves. Després va fer veure al poble les exigències d'aquesta aliança renovada; unes exigències fonamentades en l'amor i en l'obediència. És precisament el que hem escoltat a la primera lectura d'avui.

Els cristians, en tant que fills espirituals del poble de la Primera Aliança, també som allionats per aquest testament de Moisès, el cap del primer èxode alliberador de l'esclavatge, i precursor de Jesucrist, que en la seva pasqua ha viscut un nou èxode per alliberar més radicalment i des del fons del cor la humanitat. Si tot aquest testament és vàlid per a nosaltres, ho és d'una manera més intensa, encara, allò que ens deia el fragment que hem llegit: Déu ens ha elegit, ens ha escollit per amor, gratuïtament. Nosaltres, a la llum del Nou Testament, tenim més perspectiva que els primers destinataris del llibre del Deuteronomi i podem dir amb més raó que Déu s'ha mantingut fidel a aquesta predilecció al llarg de tots els segles, fins al dia d'avui. El Senyor del cel i de la terra s'ha inclinat cap a nosaltres, cap a la humanitat, per alliberar-nos, per salvar-nos, fins a enviar-nos el seu Fill, fet home, i el seu Esperit.

Aquesta fidelitat pacient de Déu demana una correspondència per part nostra, ens ho deia també la primera lectura. Demana una resposta. Una resposta d'amor i d'obediència a Déu d'una banda, i d'amor i de servei als nostres contemporanis, de l'altra. Déu ens demana que acollim el seu amor i que acollim la seva Paraula. No en té prou amb la pràctica d'uns ritus, d'unes observances i d'uns manaments. Va més enllà. Ens demana, per damunt de tot, una adhesió de tota la nostra persona; ens demana una transformació interior. Per això el nostre culte no pot quedar-se a un nivell

merament extern, sinó que ha d'estar vivificat per l'amor, ha de ser fet amb tot el cor i amb tota l'ànima; ha de ser *en esperit i en veritat* (Jo 4, 23). Només la sinceritat de la nostra donació podrà fer agradable a Déu la nostra pregària, la nostra litúrgia. Per això, el distintiu de la nostra pertinença a ell ja no és un signe en la carn, com ho era la circumcisió, sinó un signe en el cor: l'amor i l'obediència humil de la fe.

L'acció que Déu va duent a terme en nosaltres ens fa cada vegada més capaços de viure en l'amor autèntic. Però, aquesta acció de Déu ha d'anar acompanyada de la nostra col·laboració, de la nostra resposta, del nostre esforç de fidelitat. Així el do de Déu i la cooperació que hi prestem van fent-nos més i més generosos i fidels en la resposta a l'Aliança. L'amor i l'obediència a Déu, però, són indestriables de l'amor i el servei als altres, especialment als qui es troben més indefensos perquè aquests són objecte d'una sol·licitud més gran per part del Senyor, tal com hem pogut escoltar encara en la primera lectura. I els membres del poble de Déu hem de tenir les mateixes preferències que el nostre Senyor.

L'Aliança establerta per Déu amb el poble del Sinaí era una anticipació de l'Aliança definitiva que ha fet amb nosaltres per mitjà de Jesucrist. I en aquesta nova Aliança també són imprescindibles les dues dimensions d'amor i obediència lliure a Déu i d'amor i servei a la humanitat. D'aquesta manera esdevindrem aptes per a rebre la salvació promesa en l'Aliança que Déu ha fet amb nosaltres. Sempre, però, gràcies a l'acció de l'Esperit Sant que ens treballa per dins.

Que la fidelitat de Déu a mantenir el seu amor i la seva Aliança al llarg dels temps ens mogui a la lloança, a l'acció de gràcies i a la fidelitat envers Aquell qui ens anuncia les seves paraules i ens fa conèixer les seves decisions; envers Aquell qui ens dóna la pau i la salvació i ens sacia amb la flor del blat feta Evangeli i feta Eucaristia.